

РЕШЕНИЕ

гр. Сливница

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВНИЦА, III-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и
пета година в следния състав:

Председател: Невена Пл. Великова

при участието на секретаря Ивана Б. Петрова
като разгледа докладваното от Невена Пл. Великова Административно
наказателно дело № 20251890200328 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 189ж, ал. 5 ЗДвП, вр. чл. 59 и следващите ЗАНН.

Образувано е по жалба на Грета, подадена чрез адв. Антоний
Динев, с която на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН се обжалва Електронен фиш за
налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни
такси по чл. 10, ал. 1 ЗП № 8505083506 за нарушение от 07.01.2022 г., издаден от Агенция
„Пътна инфраструктура“ (АПИ), с който на жалбоподателката на основание чл. 179, ал. 3,
вр. чл. 187а, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00
лева за нарушение по чл. 139, ал. 6 ЗДвП.

В жалбата са изложени твърдения, че в обжалвания ЕФ издателят на ЕФ не е посочил
дата на неговото издаване, а само дата на направената констатация. Същевременно, видно от
констатациите било, че се предполага извършване на нарушение преди повече от 3 годни,
поради което процесуалният представител на жалбоподателката счита, че същият е издаден
след изтичане на законово установения давностен срок по чл. 34 ЗАНН, като се позовава на
мотивите, изложени в Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д.
№ 1/2014 г., на ОСНК на ВКС и ОСС на Втора колегия на ВАС, според които е недопустимо
административните нарушения да се установяват и санкционират след неопределен период
от време, тъй като по този начин би се създала трайна несигурност в правния мир, като
освен това извършителите на деяния със значително по-ниска степен на обществена
опасност, каквито са административните нарушения, биха били поставени в по-тежко
материално правно положение от извършителите на деяния с най-висока степен на
обществена опасност, каквито са например престъпленията против личността.

В случай че се възприеме, че сроковете по ЗАНН, според същото Тълкувателно
постановление, не се отнасят до ЕФ, то тогава счита, че уредбата относно погасяване на
наказателното преследване по давност в общата част на Наказателния кодекс намира
приложение и в административно-наказателното производство по силата на препращащата
разпоредба на чл. 11 ЗАНН. Доколкото нарушението е извършено на 07.01.2022 г., когато
следва да се счита, че е издаден атакуваният ЕФ, то към 07.01.2025 г. тригодишна давност за
преследване по чл. 81, ал. 2, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, вр. чл. 11 ЗАНН има за последица

отпадане на възможността спрямо нарушителя да може да бъде завършено започналото административнонаказателно преследване с реализиране на отговорността му за констатираното административно нарушение.

На следващо място се твърди, че, извършеното нарушение не би следвало да се вменява във вина на нарушителя, тъй като същият не е можел да знае за задължението, което се твърди, че не е спазил, тъй като на 27.02.2022 г. чрез средствата за масово осведомяване е било съобщено, че за движещите се автомобили от категорията на управлявания от жалбоподателката не се дължи заплащане на пътна такса.

Релевира се и възражение за несъразмерност на наложеното наказание предвид несъобразяването му с 9а от Директива 1999/62, поради което и съобразявайки останалите основания, се прави искане за цялостна отмяна на атакувания ЕФ като незаконосъобразен, неправилен и необоснован.

Прави се искане атакуваният ЕФ да бъде отменен изцяло като незаконосъобразен.

В проведеното публично съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не изпраща представител, като по делото е постъпила молба от адв. Динев, в която се сочи, че по делото не е била доказана техническата годност на устройството, като не са били изпълнени и част от другите указания на съда. Прави се искане за упражняване на инцидентен контрол върху разпоредбите на ПМС № 370/20.12.2019 г. относно размера на компенсаторната такса, които били нищожни, както и искания за сезиране на КС и за отправяне на преюдициално запитване, по които съдът се е произнесъл в открито съдебно заседание, като е счел, че не са необходими. Претендират се сторените по делото разноски съгласно представения договор за правна за защита.

Въззиваемата страна – Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призована, се представлява от юрк. Георгиева, която оспорва жалбата и моли ЕФ да бъде потвърден. Претендира юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на съдебен контрол акт на административнонаказващия орган, в срока по чл. 189ж, ал. 5 ЗДвП (ЕФ е връчен на 22.05.2025 г., а жалбата е подадена в СРС на 27.05.2025 г.), като отговаря и на изискванията по чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустима.

Районен съд – Сливница, след като обсъди доводите в жалбата, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на обжалвания електронен фиш, констатира, че са налице основания за неговата отмяна.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната **фактическа обстановка**:

За лек автомобил марка „Киа“, модел „СПОРТИДЖ“, с рег. № СВ 4415 РН били закупувани винетки както следва:

- на 10.05.2020 г. – със срок на валидност до 10.05.2021 г.;
- на 05.08.2021 г. – със срок на валидност до 12.08.2021 г.;
- на 23.09.2021 г. – със срок на валидност до 30.09.2021 г.;
- на 04.11.2021 г. – със срок на валидност до 11.11.2021 г.;
- на 18.06.2022 г. – със срок на валидност до 18.06.2023 г.;
- на 18.06.2023 г. – със срок на валидност до 18.06.2024 г.;
- на 18.06.2024 г. – със срок на валидност до 18.06.2025 г.

Към 07.01.2022 г. собственик на лек автомобил марка „Киа“, модел „СПОРТИДЖ“, с

рег. № СВ 4415 РН, било „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД, а жалбоподателката Грета, ЕГН била регистриран ползвател на същия. Към тази дата за автомобила не била заплатена винетна такса.

На 07.01.2022 г., в 9.36 часа, лек автомобил марка „Киа“, модел „СПОРТИДЖ“, с рег. № СВ 4415 РН, с технически допустима максимална маса от 2200 кг., се движел в община Божурище по път I-8, в района на км. 41+234, с посока нарастващ километър, когато устройство № 40671, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси, намиращо се на път I-8 км. 41+234, установило движението му и обстоятелството, че за ППС не е заплатена пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП според категорията на превозното средство.

Информацията за извършеното нарушение постъпила в електронната система на АПИ на 07.01.2022 г. в 11.10 часа, като било дадено началото на историята на обработката на нарушението. На 25.05.2022 г., в 16.54 часа, след извършването на първоначалните проверки, започнало и подписването на документа, който окончателно бил подписан в 16.54 часа, като на физическото лице – ползвател, за констатираното нарушение D4FB5C9D550B362AE053011F160A0A51 бил съставен процесният електронен фиш № 8505083506, с който на жалбоподателката на основание чл. 179, ал. 3, вр. чл. 187а, ал. 1 ЗДвП било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева.

Електронният фиш бил изпратен за връчване на 05.04.2025 г. и бил връчен на жалбоподателката на 22.05.2025 г., видно от приложената по делото разписка.

Видно от Становище на отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ (УИСИ) Национално тол управление във връзка с нарушение № 8505083506, за сегмент № 1000811673 за датата и часа на нарушението за ППС няма валидна електронна винетка.

За 2022 г. за ППС с рег. № СВ 4415 РН са регистрирани 48 нарушения по чл. 139, ал. 6 ЗДвП, като са издадени електронни фишове за три от тях, както следва: ЕФ № 8505077385 за нарушение от 03.01.2022 г., ЕФ № 8505083506 за нарушение от 07.01.2022 г. и ЕФ № 8505086440 за нарушение от 08.01.2022 г.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за безспорно установена въз основа на приетите по делото писмени и веществени доказателства, а именно: ЕФ за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 ЗП № 8505083506, 2 броя снимки, справка за нарушител, известие за доставяне, становище от отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ (УИСИ) Национално тол управление, справка за заплатени винетни такси за л.а. рег. № СВ 4415 РН, писмо вх. № 6327/10.11.2025 г., ведно с приложени към него писмени доказателства, сред които образец на ЕФ и заповеди за утвърждаването му, протокол за установяване годността за приемане на дооборудването на съществуваща стационарна контролна точка, извлечение от географска карта, разрешение за строеж и история на обработка на нарушението.

Писмените доказателства са надлежно приобщени по реда на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 283 НПК към доказателствените материали по делото, затова съдебният състав ги кредитира. Цялостният анализ на всички доказателствени материали според съдебния състав води до еднозначен и категоричен извод относно фактическата обстановка по конкретния случай. Релевантните по делото факти са установени с достатъчно, при това валидни и категорични доказателства по делото.

Нарушението се установява по безспорен начин от приложения доклад, съставляващ генерирани данни от електронната система по чл. 167а, ал. 3 ЗДвП с номер на нарушението D4FB5C9D550B362AE053011F160A0A51, ведно със снимков материал към него. Докладите, заедно с приложените към тях статични изображения във вид на снимков материал и/или видеозаписи, представляват доказателства за отразените в тях обстоятелства относно

пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, и местонахождението на техническото средство – част от системата, поради което съдът дава вяра на приложения доклад и снимков материал от електронната система, с което се доказва и извършването на нарушението. Видно от изготвения доклад и становище от УИСИ, за въпросното преминаване по платена пътна мрежа няма валидна електронна винетка. Поради какви обстоятелства винетка не е закупена, е въвн от обективната съставомерност на нарушението, с което е и осъществен съставът на вмененото нарушение.

След анализ на събраните доказателствени материали поотделно и в тяхната съвкупност, съдът прецени същите за вътрешно непротиворечиви, еднопосочни и способстващи за установяване на обективната истина по делото. Приобщените по надлежния ред писмени доказателства съдът преценява като относими към предмета на доказване и явяващи се необходими за изясняване на релевантната фактическа обстановка, поради което им дава вяра.

Макар и по делото от страна на жалбоподателката да са представени множество писмени доказателства, касаещи публикации в медиите, а също и доклад на АПИ, касаещ електронното таксува, съдът не намира за нужно да анализира същите. По отношение на публикациите в медиите, съдът намира, че същите не биха могли да изключат субективната страна на нарушението, тъй като медиите не са годин източник на правото, а непознаването на закона не извинява. В този смисъл жалбоподателката е следвало да се осведоми кои са републиканските пътища, за които се изисква заплащането на пътна такса и то по надлежния ред, а не чрез средствата за масово осведомяване, и едва след това да предприеме съответното на това поведение, свързано с управлението на МПС.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните **правни изводи**:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи актове е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

На първо място следва да се отбележи, че доводът на процесуалния представител на жалбоподателката касателно настъпила давност за преследване за извършеното нарушение, съдът намира за неоснователен, като съображенията за това са следните:

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017 г. на ВАС по т. д. № 3/2016 г., ОСС, I и II колегия След прекъсване на давността, в хипотезата на чл. 82, ал. 2 ЗАНН, при изпълнение на административното наказание „глоба“, се прилага давностният срок по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН. Посоченото тълкувателно решение дава отговор на въпрос, касаещ давността относно изпълнението на наложено административно наказание, а не давността, отнасяща се до самото наказателно преследване. В мотивационната част на това тълкувателно решение изрично е посочено, че „разпоредбата на чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Алинея две на същия текст гласи, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 82, ал. 3 ЗАНН, независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който

надвишава с една втора срока по ал. 1.“. Също така, в мотивационната част на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд е посочено следното: „За целта е важно да се направи разграничение между погасяване на възможността на администрацията да реализира правомощията си и да санкционира нарушителя и погасяването на възможността ѝ да реализира правомощията си по изпълнение на наложеното наказание. Макар погасителните основания и в двата случая да са сходни юридически факти (и по чл. 34 ЗАНН, и по чл. 82 ЗАНН), в първия те настъпват преди влизане в сила на правоохранителен акт, а във втория – след влизането му в сила, и имат различно правно значение – в първия случай компетентният орган губи възможността да реализира което и да било от правомощията си по правоотношението, а във втория – да реализира изпълнението на наложената санкция.“.

Изложеното дотук налага извод, че в случая за момента са неприложими давностните срокове по чл. 82 ЗАНН, защото същите започват да текат след влизане в сила на съответния акт, с който е наложено административното наказание, а процесният електронен фиш, с който е наложена глоба, все още не е влязъл в сила, понеже своевременно е подадена жалба срещу него, която жалба е поставила началото на настоящото съдебно производство.

В чл. 34 ЗАНН са предвидени и давностни срокове относно съставянето на акт за установяване на нарушение и съставянето на наказателно постановление, чието неспазване също води до прекратяване на производството. Тези срокове, обаче, не са приложими при електронните фишове (както счита жалбоподателя), защото при издаване на електронен фиш не се съставя нито акт за установяване на нарушението, нито впоследствие се съставя наказателно постановление. В този смисъл са и част от мотивите към Решение № 919 от 12.07.2023 г. на АдмС – София област по к. а. н. д. № 162/2023 г. Това е така, тъй като ЕФ представлява специфичен правен акт, съчетаващ характеристиките на акт за установяване на административно нарушение и на наказателно постановление, но не може да бъде приравнен към АУАН и към НП, като законовата препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания, но електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма. В този изричен смисъл са Решение № 614 от 12.05.2023 г. по КНАД. № 485/2023 г. на АС – София област, Решение № 7804 от 14.12.2023 г. по КНАД № 9200/2023 г. на АС – София град, Решение № 7804/14.12.2023 г. по КНАД № 9200/2023 г. на АС – София, Решение № 7679 от 17.12.2021 г. по КНАД № 7879/2021 г. на АС – София.

Следва да се отбележи, че след като в нормата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП не е предвиден определен срок за връчване на електронния фиш, то връчването му и след изтичане на едногодишния давностен срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, какъвто е настоящият случай, не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш. Не е налице законодателно приравняване на електронния фиш и наказателното постановление, като такова е фингирано с разпоредбата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП само относно правните последици, с които се ползват влезите в сила ЕФ, в това число и възможността влезият в сила ЕФ да бъде изпълнителен титул – аргумент от чл. 167, ал. 2, т. 7 ДОПК.

С Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. В мотивите на тълкувателното постановление е отчетено, че „в чл. 34 ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК, уреждаща абсолютната давност. Именно тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3,

във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, вр. чл. 11 ЗАНН“.

Както бе посочено по-горе, чл. 34 ЗАНН е неприложим спрямо електронните фишове относно давностните срокове, касаещи издаване на актовете за установяване на нарушението и издаването на наказателното постановление. Именно поради това и вземайки предвид разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, а така също отчитайки и мотивите към т. 2 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, настоящият съдебен състав приема, че при електронните фишове следва да намерят приложение давностните срокове по чл. 80 и чл. 81 НК, във вр. чл. 11 ЗАНН, като в последната норма изрично е посочено, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Тоест, при електронните фишове субсидиарно приложение намира НК не само относно абсолютната давност от четири години и половина по 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, но и относно давността само по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, която давност е три години. В подобен смисъл са и част от мотивите към Решение № 340 от 01.04.2022 г. по к. а. н. д. № 76/2022 г. на Административен съд – София област, Решение № 331 от 11.03.2025 г. на АдмС – София област по к. а. н. д. № 11/2025 г., Решение № 476 от 9.04.2025 г. на АдмС – София област по к. а. н. д. № 115/2025 г., Решение № 515 от 15.04.2025 г. на АдмС – София област по к. а. н. д. № 187/2025 г., Решение № 12541 от 22.07.2024 г. на АдмС – София по адм. д. № 5013/2024 г., Решение № 2496 от 15.04.2024 г. на АдмС – София по адм. д. № 12305/2023 г., Решение № 1968 от 21.10.2022 г. на АдмС – Благоевград по в. н. о. х. д. № 432/2022 г., Решение № 288 от 21.02.2022 г. по к. а. н. д. № 3087/2021 г. на Административен съд – Пловдив, Решение № 1011 от 31.05.2023 г. по к. а. н. д. № 959/2023 г. на Административен съд – Пловдив, Решение № 107 от 29.07.2021 г. по к. а. н. д. № 101/2021 г. на Административен съд – Ловеч; Решение № 195 от 15.12.2021 г. по к. а. н. д. № 185/2021 г. на Административен съд – Сливен; Решение № 341 от 28.10.2021 г. по к. а. н. д. № 232/2021 г. на Административен съд – Видин и др.

Същевременно обаче разпоредбите на чл. 81, ал. 2 и ал. 3 НК предвиждат, че давността се прекъсна с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, като след приключване на действието, с което се прекъсва давността, започва да тече нова давност. В случая се установява по безспорен начин, че процесното административно нарушение е извършено на 07.01.2022 г. и е регистрирано по предвидения в закона ред от електронната система за събиране на пътни такси на същата дата, като от тази дата започва да тече погасителната давност, т.е. да тече срокът, в който може законосъобразно да бъде ангажирана отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение. По делото е представена история на обработката на нарушението, от която се установява, че след регистриране на нарушението от страна на административнонаказващия орган са извършвани действия, с които действия е прекъсната давността и е започнала да тече нова погасителна давност, каквито действия представляват тези по установяване самоличността на нарушителя, по административната обработка на преписката, за да се стигне до издаване на електронния фиш и самото издаване на електронния фиш на 25.05.2022 г. (което е в рамките на тригодишния срок от установяване на нарушението), с който именно фиш жалбоподателят е бил привлечен към административнонаказателна отговорност (аналогично на съставянето на постановлението за привличане на обвиняем в наказателното производство, което действие безспорно прекъсва давността, независимо от това дали самото постановление е било предявено на обвиняемия или не). Всяко едно от тези действия прекъсва давността, поради което към 22.05.2025 г. не е била изтекла тригодишната погасителната давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК., респ. не са налице основания за отмяна на ЕФ поради изтекла давност.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана с

издаването на ЕФ по реда на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 6 ЗДвП, извършено в качеството ѝ на ползвател на ППС, като ѝ е наложена предвидената в чл. 187а, ал. 1, вр. чл. 179, ал. 3 ЗДвП санкция за физически лица.

Легалната дефиниция на понятието „Електронен фиш“ се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, като е възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и според същата електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП (в редакцията, действаща към датата на нарушението – Нов - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение, т.е. предвидена е една правна възможност за наказващия орган да реализира отговорността на нарушителя по една облекчена процедура. Съгласно чл. 189ж, ал. 1, изр. 2 и 3 ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане, като същият се издава по образец, утвърден от УС на АПИ. В този смисъл неоснователно е възражението за допуснато процесуално нарушение при съставяне на ЕФ поради липса на дата на издаването му, доколкото законът не я е предвидил като реквизит от съдържанието му, още по-малко задължителен такъв.

Процесният електронен фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия, съгласно ЗАНН и ЗДвП. Същият отговаря на образца на електронен фиш, приет с Протокол № 28765/2021 г. от заседание на Управителния съвет на АПИ, проведено на 09.09.2021 г.

Същият отговаря и на изискванията на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, установяващ вида на данните, които следва да бъдат вписани в него, като нарушението, макар и несъвсем прецизно описано, може да се извлече от съдържащите се в електронния фиш данни относно фактическата обстановка и нарушените правни норми.

Препис от електронния фиш е връчен на нарушителя, с което е изпълнена процедурата по чл. 189ж ЗДвП. От изложеното следва извод, че при издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съдът намира още, че при издаване на ЕФ не е допуснато неправилно приложение на материалния закон, доколкото по делото не се установи жалбоподателката да е заплатила електронна винетка за автомобила, който ползва като регистриран негов ползвател, който е бил управляван на 07.01.2022 г.

Нарушението, макар и несъвсем прецизно посочено, може да се извлече от съдържащите се в електронния фиш данни (фактическа страна и посочени правни норми). Прави впечатление, че липсва изрично посочване, че нарушителят в качеството на ползвател не е заплатил винетна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП за съответния тип ППС, което предвид цитираните санкционни разпоредби – чл. 179, ал. 3, вр. чл. 187а, ал. 1 ЗДвП, може да се направи извод, че е вменено на жалбоподателката административно нарушение. За по-голяма прецизност административнонаказващият орган следва да посочва субекта на административнонаказателна отговорност, в какво качество е наказан (собственик, водач, законен представител), вида на незаплатената такса и конкретното изпълнително деяние, тъй като при определени категории МПС или в хипотези на различни собственик и ползвател на ППС, това е възможно да е решаващо за законосъобразността на обжалвания акт.

Отговорността на ползвател на автомобила е регламентирана в разпоредбата на чл. 139, ал. 6 ЗДвП и санкционната разпоредба чл. 187а, ал. 1 ЗДвП. Нарушението е описано достатъчно ясно, като косвена подкрепа този извод намира и в съдебната практика, която константно, при идентично съдържание на електронен фиш и сходни нарушения на ЗДвП, не установява наличие на съществено процесуално нарушение досежно съдържанието на обжалвания акт и изследва правилното приложение на материалния закон (вж. в този смисъл Решение № 1289/10.12.2021 г. по КНАХД № 1033/2021 г. на АССО, Решение № 1288/10.12.2021 г. по КНАХД № 967/2021 г. на АССО, Решение № 1096/28.10.2021 г. по КНАХД № 581/2021 г. на АССО, Решение № 1136/10.10.2023 г. по КНАД 895.2023 г. на АССО и др.).

С измененията на Закон за движение по пътищата и Закон за пътищата (ДВ, бр. 105/2018 г.) е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване през платената пътна мрежа, при която се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства – винетни такси и такси на база време и на база изминато разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси.

Съгласно чл. 139, ал. 5 ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Същевременно съгласно чл. 139, ал. 6 ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице.

В чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП е предвидено, че за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние, а именно такса за ползване на платената пътна мрежа – винетна такса за пътни превозни средства по чл. 10а, ал. 7, заплащането на която дава право на едно пътно превозно средство да ползва за определен срок платената пътна мрежа. В чл. 10а, ал. 7, т. 1 ЗП е предвидено, че това са моторните превозни средства, които имат обща технически допустима максимална маса до или равна на 3,5 тона и съответно имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на пътници или имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на товари и моторните превозни средства с повишена проходимост.

Съобразно чл. 179, ал. 3 ЗДвП водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗДвП, се наказва с глоба в размер 300,00 лв.

С разпоредбата на чл. 187а, ал. 1 ЗДвП е въведена оборимата презумпция, че при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б ЗДвП в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател – от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице. Съгласно чл. 187а, ал. 4 ЗДвП вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б ЗДвП – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

Съгласно чл. 10а, ал. 3 ЗП винетната такса се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство след деклариране на регистрационния му номер, категорията на пътното превозно средство и периода на валидност и важи само за пътното превозно

средство, чийто регистрационен номер правилно е бил деклариран от собственика или ползвателя му. Според чл. 5, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние (Наредбата) при заплащане на винетната такса собственикът или ползвателят декларира регистрационния номер на пътното превозно средство, категорията му и периода на валидност на винетната такса съгласно периодите, посочени в чл. 4, ал. 2, като същата важи само за пътното превозно средство, чийто регистрационен номер правилно е бил деклариран от съответното лице. Отговорността при неправилно декларирани данни относно регистрационния номер на пътното превозно средство, категорията му или периода на валидност на винетната такса, е съответно на собственика или на ползвателя, като в случай на неправилно декларирани данни се счита, че за пътното превозно средство не е заплатена дължимата винетна такса.

По делото се установява, че жалбоподателката не е заплатила винетна такса за ползвания от нея лек автомобил марка „Киа“, модел „СПОРТИДЖ“, с рег. № СВ 4415 РН, а същевременно е управлявала същия по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа. Участъкът от пътя, където е бил заснет автомобилът на жалбоподателката, а именно път I-8, в района на км. 41+234, е включен в списъка на пътищата в обхвата на платената пътна мрежа, по които може да се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса, или такса за изминато разстояние – ТОЛ такса, което се установява и от приетото от Министерски съвет Решение № 127 от 28.02.2020 г. за промени на списъка на републиканските пътища, за които се събират такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса, обнародвано в Държавен вестник, с което съдът се е запознал служебно от сайта на Държавен вестник, бр.19, от 06.03.2020 г. Доколкото няма данни жалбоподателката да е подала декларация по чл. 187а, ал. 4 ЗДвП, то следва да се приеме, че презумпцията по чл. 187а, ла. 1 ЗДвП не е била оборена и именно тя, в качеството си на ползвател на автомобила, следва да понесе и отговорността за извършеното нарушение.

Това нарушение се санкционира по реда на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, който предвижда, че водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лева.

Предвид изложеното, съдът прима, че е налице извършено нарушение от страна на жалбоподателката, така както е описано в електронния фиш и за което е санкционирана с него.

Независимо, че съдът приема, че по делото се установи извършено от жалбоподателката нарушение, така както е описано в електронния фиш, по делото са налице основания за отмяна на атакувания ЕФ, доколкото санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, противоречи на правото на Европейската общност, предвиждайки фиксиран размер на глоба, без да държи сметка за принципа на съразмерността, залегнал в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО от 19.06.1999 г. относно таксуването на превозните средства за използване на пътни инфраструктури, която съгласно чл. 1, т. 1, б. „б“ се прилага по отношение на тол таксите и таксите за ползване, налагани на превозните средства.

С Решение на ЕСЕ от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. (образувано по отправено от АС –Хасково преюдициално запитване) е разгледан въпросът за съответствие на националната ни правна уредба и в частност на установените наказания за нарушения на националните разпоредби на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, регламентирани в чл. 179, ал. 3, ал. 3а и ал. 3б ЗДвП с принципа за съразмерност на наказанията, регламентиран в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на ЕП и на ЕС от 17.06.1999 г. относно таксуването на превозните средства за използване на пътни инфраструктури. Съгласно изречение последно от цитираната норма установените наказания трябва да бъдат

ефективни, съразмерни и възпиращи. В мотивите на решението си съдът е извел, че строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, включително и като гарантират реално възпиращ ефект, като същевременно съблюдават общия принцип на пропорционалност. Следователно, посоченият принцип изисква не само наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, но и при определянето на наказанието и на размера на глобата или имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая.

Съдът изрично е посочил, че разпоредбите на чл. 179, ал. 3-3б ЗДвП, предвиждат в случай на нарушение на различни материални разпоредби от този закон глоби и имуществени санкции с фиксиран размер, възлизащ съответно на 300 лева, 1800 лева или 2500 лева, като освен това ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции и по-конкретно да намалява фиксирания размер в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение.

В тази връзка следва да се обоснове, че макар и решението на СЕС да е постановено във връзка с преюдициално запитване по правен спор за пропорционалността на тол таксите за тежкотоварните автомобили, относим към разпоредбата на чл. 179, ал. 3б ЗДвП, то изрично в т. 48 от същото решение съдът коментира и предвидената в чл. 179, ал. 3 ЗДвП глоба в размер на 300 лева, каквато в случая е наложена на жалбоподателката, която също, доколкото е с фиксиран размер, приема, че е непропорционална с оглед на целите, посочени в правната уредба на Съюза, основен принцип на която е пропорционалността.

При това нормативно положение съдът е заключил, че тази система от наказания, предвидена в чл. 179, ал. 3-3б ЗДвП, не предвижда никаква възможност за индивидуално определяне на наказанието от националните съдилища, а при тези условия налагането на глоба или на имуществена санкция с фиксиран размер за всяко нарушение на някои предвидени в закона задължения, без да се предвижда различен размер на тази глоба или имуществена санкция в зависимост от тежестта на нарушението, изглежда непропорционално с оглед на целите, посочени в правната уредба на Съюза (в този смисъл Решение от 22.03.2017 г., Euro-Team и Spiral-Gep, C-497 и C-498/15, EU: C: 2017: 229).

По аргумент на тези съображения съдът е приел, че на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че чл. 9 от Директива 1999/62/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административно - наказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер. Прието е, че строгостта на санкцията следва да бъде съответна на тежестта на нарушението.

В практиката си СЕС многократно е подчертавал (Решение от 17.04.2018 г., C-414/16, т. 68, C-537/16, т. 56), че административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели и санкцията не трябва да е несъразмерна на тежестта на нарушението, така че да стане пречка за закрепените в Договора на ЕО свободи. СЕС сочи, че за да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер и това е задължение на националния съдия.

Следва да се посочи, че макар и държавите членки да са компетентни да изберат средствата, в това число санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно им изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи.

В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на правото на Европейския съюз, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на принципа на примат.

Доколкото принципът на пропорционалност е част от общите принципи на съюзното право на ЕС, които държавите-членки трябва да спазват, то националната юрисдикция е длъжна да приложи правото на Съюза в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като при необходимост остави без приложение всяка разпоредба, която, ако бъде приложена, предвид обстоятелствата по случая, би довела до несъответстващ на правото на Съюза резултат.

По силата на чл. 144 АПК, Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

При съобразяване на задължителното тълкуване на Общностното законодателство се налага и изводът, че наложената глоба, определена съгласно действащото българско законодателство, противоречи на основаните принципи на Общностното право, което обуславя незаконосъобразност на процесния ЕФ на самостоятелно основание, доколкото размерът на наложената глоба е в противоречие с чл. 9а от Директивата поради липса на съразмерност спрямо преследваната от законодателя цел, изразяваща се в липсата на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, при съобразяване на неговите особености.

Това е така, макар и към момента за нарушенията по Закона за движение по пътищата да може да се прави преценка за квалифициране на деянието като маловажен случай по чл.28 ЗАНН, по смисъла на пар.1, т.4 ДР на ЗАНН, доколкото разпоредбата на чл. 189з, ал. 1 ЗДвП, която регламентира, че за нарушенията по ЗДвП не се прилага разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, е обявена за противоконституционна (бр. 38 ДВ от 09.05.2025 г.), доколкото наказанието по чл. 179, ал. 3 ЗДвП е във фиксиран размер, поради което липсва възможност да се прави преценка за тежестта на нарушението с оглед спецификата на всеки конкретен случай и то да бъде санкционирано с оглед тази конкретна тежест.

Следва да се има предвид и че в чл. 12 ЗАНН е посочено, че административните наказания се налагат с цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Налагането на административно наказание не е, а и не следва да бъде самоцел на държавата то трябва преди всичко да е в съответствие с тежестта на извършеното административно нарушение. Този принцип се извежда от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 НК, според който наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, т. е. по арг. от чл. 11 ЗАНН и административното наказание, респ. имуществената санкция трябва да са да съобразени със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

По изложените по-горе съображения съдът намира, че електронният фиш следва да бъде отменен.

По разноските:

Предвид отмяната на атакувания ЕФ, правото на разноски се поражда за жалбоподателката, която е доказала направата на такива в размер на 400,00 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение. В тази връзка следва да бъде разгледано по същество и възражението за прекомерност, направено от страна на процесуалния представител на въззиваемата страна.

С Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че чл. 101, § 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя

минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК, следователно, приетата в приложение на уредената в чл. 36, ал. 2 ЗАДв законова делегация от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация на адвокатите в Република България Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения, не обвързва съда при определяне на съответното на действително положените процесуални усилия по делото адвокатско възнаграждение. При надлежно релевирано възражение за прекомерност на заплатеното от ответната страна адвокатското възнаграждение и съобразно нормативните изисквания по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът трябва да извърши преценка на действителната правна и фактическа сложност на всяко конкретно дело. Тези критерии определят нормативния предел, до който съответната страна отговаря за причинените имуществени вреди на ответната страна при не/основателно образувано съдебно производство за защита на предявени имуществени права. Над този разумен размер страната, която незаконосъобразно е предизвикала съдебен спор, не отговаря, тъй като би била прекъсната причинно-следствената връзка между нейното противоправно поведение и заплатеното по-високо адвокатско възнаграждение за осъществената процесуална защита. В противен случай би се достигнало до превратно упражняване на процесуални права в противоречие с принципа на добросъвестността (арг. чл. 57 КРБ), като то също е противоправно и прекъсва причинно-следствената връзка между несъответното на закона и добрите нрави извънпроцесуално или съдебно поведение на страната в процеса и настъпването на вредоносния резултат (заплатеното по-високо адвокатско възнаграждение за съдебна защита), при осъществяване на т. нар. процесуален деликт.

При определяне на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът следва да се ръководи от следните примерно изброени критерии: предмета на правния спор (дали се касае до типично производство или до специфично такова, предполагащо задълбочено познание на законови и подзаконови нормативни актове, касаещи специфичен кръг обществени отношения); вида и броя на извършените процесуални действия, вкл. и броя и вида на съдебните заседания, в които процесуалният представител на страната е участвал; действително вложените процесуални усилия за защита на поддържаната от страната теза, респ. за опровергаване на правното съждение на насрещната страна; защитавания материален интерес на жалбоподателя (в този смисъл Определение № 1679 от 19.06.2024 г. на ВКС по т. д. № 1601/2023 г., II т. о., ТК и Определение № 2388 от 11.09.2024 г. на ВКС по ч. т. д. № 1499/2024 г., II т. о., ТК, а в този смисъл и Определение № 50015 от 16.02.2024 г. по т.д. № 1908/2022 г. по описа на ВКС, I т. о. и др.).

В конкретния казус производството е образувано по предявена от жалбоподателката именно чрез процесуалния му представител, жалба срещу ЕФ за налагане на глоба за нарушение по чл. 139, ал. 6 ЗДвП. В настоящия случай жалбоподателката е била представлявана от адв. Динев при завеждане на делото, а също и в проведеното открито

съдебно заседание, за което процесуалният представител е подал молба, в която не са изложени съществени допълнителни аргументи, свързани с отмяната на атакуваното НП.

Макар и Наредбата да не обвързва съда, следва да се посочи, че на основание чл. 36 ЗА, вр. чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, минималният размер на адвокатското възнаграждение при интерес до 1000,00 лв. възлиза на 400,00 лв. Същевременно съгласно § 2а от Наредбата за нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка а върху добавената стойност. Видно от договора за правна защита и съдействие, уговореното между страните възнаграждение е именно 400,00 лв., с еурова равностойност 204,52 EUR, като същото, с оглед удостовереното в договора, е било заплатено в брой. По делото няма данни дали заплатеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение включва ДДС, доколкото няма и доказателства процесуалният представител да се е регистрирал по ЗДДС, като в договора в графата ДДС има поставена чертичка. Това възнаграждение е именно в размер на минимума, поради което, макар и съдът да не е обвързан от Наредбата, не са налице основания за намаляването му.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 ЗАНН, Районен съд – Сливница

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 ЗП № 8505083506 за нарушение от 07.01.2022 г., издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), с който на Грета, ЕГН, с адрес с. гр. Божурище, общ. Божурище, обл. Софийска, ул. „Хан Телериг“ № 1, на основание чл. 179, ал. 3, вр. чл. 187а, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 153,39 евро (с легова равностойност 300,00 лева) за нарушение по чл. 139, ал. 6 ЗДвП.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“, БУЛСТАТ 000695089, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Красно село“, бул. „Македония“ № 3, да заплати на Грета, ЕГН, с адрес с. гр. Божурище, общ. Божурище, обл. Софийска, ул. „Хан Телериг“ № 1, сторените по делото разноси в размер на **204,52 EUR (двеста и четири евро и 52 цента)**, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството по НАХД № 328/2025 г. по описа на Районен съд – Сливница.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София-област на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета АПК в **14-дневен срок** от получаване на съобщението за изготвянето му.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните!

Съдия при Районен съд – Сливница: _____